

[Miljøministeren]

Jeg har haft mange gode, saglige drøftelser med Greenpeace, det er korrekt. Det er en organisation på ca. 20.000 medlemmer, og er det sådan, at man i udvalget ønsker, at Greenpeace også skal være med i flokken, skal jeg gerne udarbejde et ændringsforslag.

Margrete Auken (SF):

Det takker vi naturligvis ministeren for, og vi er godt klar over, at ministeren ikke er interesseret i at belaste et venskabsforhold – jeg tror, han sagde over evne, uden at jeg helt kan se, hvor evnerne ligger i denne sammenhæng. Hvis det handler om Greenpeace' evner, tror jeg, at selv ministerens venskab vil de kunne klare, hvis de kan få noget arbejdsmæssigt fornuftigt ud af det. Men vi siger da tak, fordi vi kan få dem med, så den lille lapsus kommer i orden.

Jeg synes også, jeg mærkede mig, at ministeren ikke nævnte, hvad det var for nogle organisationer, der kunne varetage de interesser, som Greenpeace varetager. Han sagde bare, at de var dækket i forvejen, men nævnte ikke af hvilke organisationer, og det havde været ganske interessant at høre, om det var Danmarks Naturfredningsforening eller fiskerne, der kunne klare dette område. Det er der ikke noget der tyder på.

Så vil jeg lige gøre et par bemærkninger om den anden sag. Nu skal vi jo ikke have den klaret færdig nu, men da den er med i bemærkningerne, bliver vi nødt til at snakke om det.

Det er noget helt andet at være med til at udpege sagkyndige. Det gør jo også andre, som i øvrigt har klageadgang i henhold til andre love. De har udpegnings- og indstillingsret så vidt mig bekendt. Jeg er ikke helt klar over, hvordan dette kommissorium har set ud fra ministerens side, hvordan spørgsmålene har været lagt op, men det må jo være sådan, at vi i udvalget kan udbede os de responsager, der er kommet, og jeg vil gerne høre, om også Dansk Ornithologisk Forening var med i afvisningen. Ministeren nævnte kun tre af organisationerne, og jeg vil også gerne høre, om Forbrugerrådet var med i den. Vi hørte kun om sportsfiskerne, jagtorganisationerne og DN. Ministeren behøver ikke at svare her, det er klart. Vi tager det op i udvalget, og så må vi have det på plads.

Det, vi aldrig må glemme, er, at disse sager er besværlige, fordi de, det går ud over med denne klageadgang, ikke vil have det. Jeg tror, det var dræningsloven, det var pillet ud af. Vi har set, hvordan man forsøger at blokere sagerne ved at hemmeligholde udledningstilladelser, og hvad ved jeg. Der er problemer her, og derfor må vi herindefra sige, at vi skal sikre, at den folkelige kontrol bliver ægte, uden at vi havner i det, som fremskridtspartiet åbenbart tror det drejer sig om; de kan åbenbart ikke læse indenad i lovgivningen eller følge med i den debat, der foregår, men det må jo blive et internt problem ude på højrefløjen.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Fru Margrete Auken efterlyste, hvem der eventuelt skulle varetage 'Greenpeace' tankegang. De er jo nævnt, og det er Danmarks Naturfredningsforening, Forbrugerrådet, Danmarks Havfiskeriforening, Dansk Fiskeriforening og Danmarks Sportsfiskerforbund. De er landsdækkende og har store medlemskarer. Blot denne oplysning.

Må jeg så sige, at når det bliver pålagt regeringen af folketinget at gennemføre en ordning, der omfatter tre forskellige initiativer, så opfatter jeg det som min opgave at søge at tilgodese i så vid udstrækning som muligt de ønsker, der kan være fra disse organisationers side. De har frabedt sig det, der har været fremme her, og det er på den baggrund, vi har afstået. Jeg er glad for, at problemet er rejst her, nu kan vi få det drøftet i udvalget, men givet er det, at det ikke er med begejstring, man trækker noget ned over hovedet på folk for at tilgodese ønsker, de ikke selv var klar over at de havde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til miljø- og planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 117:

Forslag til lov om frit bådeoplæg på offentligt ejede strande.

Af Dohrmann (FP) m.fl.

(Fremsat 15/1 85).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg må medgive forslagsstillerne, at det foreliggende lovforslag ser besnærende ud, kort og klart, og samtidig tilsigter det at give alle bådejere nogle nye rettigheder.

Nu kan tingene imidlertid som bekendt forenkles så meget, at debatten kommer ind på et sidespor. Jeg synes derfor, det må være på sin plads, at jeg kort redegør for de regler, der i dag er gældende.

I lovforslaget postuleres det nemlig, at der er problemer for bådejere, men hvorledes er de faktiske forhold?

Som bekendt åbnede man i 1969 de danske strande for offentligheden. Fra dette tidspunkt havde alle adgang til ophold på og badning fra strandene. Formålet med denne adgangsret, der jo også gælder til de private strande, er vel i dag ret indlysende: det skal ikke blot være de få beskæftede at få udbytte af de naturmæssige og rekreative værdier, der er knyttet til vore strande.

Samtidig med denne adgangsret til strandene blev det tilladt at henlægge mindre både, dvs. både uden motor, på strandene. Det var selvfølgelig ikke uden betænkeligheder, at denne adgang blev givet; det var nemlig ret klart, at det offentliges udnyttelse af strandadgangen meget vel kunne gøres illusorisk, hvis strandene blev fyldt op med både. På den anden side erkendte man, at den stigende velfærd havde medført et øget antal både. Det ville derfor være urimeligt, hvis man ikke f.eks. under en pause i en sejltur kunne anbringe sin båd på stranden.

Det er altså forholdet i dag: alle har ret til at færdes på vore strande, og alle har ret til at lade mindre både, altså både uden motor, ligge på stranden i en kortere periode. Det vil sige, at længerevarende bådparkering og placering af motordrevne både henvises til andre steder.

Hvilke andre steder kan man så tilbyde? Lad mig først slå fast, at ejere af private strande selvfølgelig kan have deres egne både liggende på stranden. Desuden kan de altid give andre de samme rettigheder. Herudover er der som bekendt en række lystbådehavne, hvor man kan leje sig ind. Endelig vil jeg erindre forslagsstillerne om, at miljøministeriet i en række tilfælde har givet tilladelse til bådparkering på de arealer, der ejes af ministeriet.

Lad os et øjeblik tænke den tanke til ende, at der blev givet fri adgang til at oplægge både på de danske strande. Hvilke gener ville det give anledning til?

For det første er det helt indlysende, at forholdene for de almindelige badegæster ville blive vanskeliggjort: støj og røg fra motorbådene ville genere. Allerede i dag kan både give anledning til problemer. Fredningsstyrelsen har således over for mig oplyst om et tilfælde, hvor man i Vestsjællands amtskommune på en ca. 300 m lang kyststrækning har optalt 130 både. Jeg synes, at et sådant eksempel er skræmmende og meget sigende. Hertil kommer, at det ikke blot er bådene, der kan genere badegæsterne. Til bådene, især de lidt større, hører der jo også jollevogne, trailere o.lign. Dem skulle der i givet fald også være plads til. Og mon ikke der hurtigt ville opstå ønsker om at opføre skure til sejl, årer og andet grej? Endelig ville de veje, der fører til strandene, blive fyldt med biler, som ellers burde parkeres på havnene.

Jeg må således konkludere, at fri adgang til bådeoplæg på de danske strande ville medføre alvorlige gener, og at de gældende regler efter min opfattelse fungerer tilfredsstillende, det vil sige, at der vises almindelige strandgæster og bådejere hensyn. Jeg skal derfor anbefale, at forslaget afvises.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Foreløbig tak til ministeren, ikke så meget for indholdet af den tale, han lige har holdt, men mere for den omhyggelige måde, ministeren har forberedt sig på.

Der er en enkelt ting, jeg synes, vi lige fra starten skal have klarlagt, som er nævnt i ministerens bekendtgørelse, og som nu blev nævnt igen. Det er fortolkningen af udtryk-

[Dohrmann]

ket »i kortere tid«. Må jeg bede ministeren om at oplyse ikke alene mig, men også badeejere, der kommer i den situation, at de skal til at fortolke udtrykket, hvad det betyder? Er det en time? Er det en dag? Er det en uge, eller hvor meget er det? Det må vi kunne forvente et svar fra ministeren på.

Dorte Bennedsen (S):

Jeg er bange for, at jeg er blevet ordfører for socialdemokratiet under lidt falske forudsætninger.

Indtil for et øjeblik siden regnede jeg ikke dette lovforslag for at være et af de største og mest væsentlige, der er blevet behandlet i dette folketing. Men jeg blev dybt bekymret, da jeg hørte ministerens tale. Der må være noget, jeg har misforstået, for jeg er klar over, at der er tale om et grundskud for hele miljøområdet i Danmark, hvis man lemper på de af ministeren fastsatte regler. Man tegnede et billede af vore danske strande fyldt op med både – det var vist 130 pr. 300 m – og indimellem trailere og skure og biler. Jeg undrer mig lidt over, at der både skulle være biler og trailere, men o.k., det skulle der altså. Sagens alvor er ikke rigtig gået op for mig, og det må jeg jo da beklage.

Men jeg vil godt sige, at der vel næppe endnu er forbud mod at bruge sin sunde fornuft. Det er helt evident, at der selvfølgelig skal tages vidtgående hensyn til de mennesker, der bruger vore strande til badning og til at færdes på. Men jeg finder, det er meget vanskeligt at skulle gå ud og forklare den danske befolkning det rimelige og rigtige i den formynderiske holdning, der ligger i ministeriets bekendtgørelse af november 1983, at forklare, hvad det er, der kan gøre, hvis der på en lidet benyttet strand ligger en båd eller tre, sådan pænt og diskret oppe i marenhalmen. Jeg tror, man får vanskeligt ved at forklare den danske befolkning, at det er et af de steder, vi skal sætte ind med en miljøindsats og med forbud. I øvrigt kan vi jo overtale os om ved at vandre en tur langs vores strande, hvordan bekendtgørelsen bliver overholdt. Den bliver ganske enkelt ikke overholdt. Men det var måske også det, der lå i ministerens bemærkning om, at han fandt, at der var et fornuftigt forhold til bekendtgørelsen.

Jeg må sige, at jeg er enig i, at bekendtgørelsen er alt for restriktiv og alt for formynderisk. Omvendt kan jeg ikke tilslutte mig ordlyden i forslagsstillernes forslag, at der kun skal være forbud i ganske ekstraordinære tilfælde. Det er klart, som jeg sagde før, at der skal tages overordentlig vidtgående hensyn til de mennesker, der ønsker at benytte stranden til andre ting.

Vi kan altså ikke tilslutte os forslaget tekst, men vi vil gerne i udvalget prøve at se, om vi ikke kan finde en fornuftig mellemvej, der svarer til, hvad folk flest vil finde rimeligt, så vi også kan få løst lidt op for det restriktive og formynderiske i den bekendtgørelse, ministeren har lagt navn til.

Ahlmann-Ohlsen (KF):

Da mit partis ordfører, fru Jette Thomsen, ikke kan være til stede, skal jeg på det konservative folkepartis og på hendes vegne afvise forslaget.

Skrumsager Skau (V):

Da venstres ordfører, hr. Sønderby, desværre heller ikke kan være til stede, skal jeg redegøre for venstres holdning til forslaget.

Som det er nævnt i bemærkningerne, har det fra arilds tid hørt til danskens frihedsrettigheder at have sin båd liggende på stranden, og desuden er det nævnt, at det er blevet sværere at være dansker på grund af et stigende bureaukrati. Det sidste er til en vis grad rigtigt, men jeg vil godt understrege, at den nuværende regering tilstræber at afskaffe og reducere bureaukratiet, som ikke er til gavn for nogen. Venstre vil også gerne være med til at gøre det både lettere og bedre at være dansker, ingen tvivl om den ting. Fru Dorte Bennedsen har allerede sagt, at det ikke er forbudt at bruge den sunde fornuft, og det er meget, meget vigtigt, også når vi vurderer ministerens bekendtgørelse.

Med det stigende antal både, især fritidsbåde, er der et stigende behov for, at den enkelte bådejer har en plads, hvor båden kan ligge i den lange periode, hvor den ikke anvendes. I korte perioder må det fortsat være muligt at henlægge båden på stranden uden myndighedernes indblanding, medmindre den er til direkte gene for andre strandgæster eller for udførelse af erhverv. Det skal også bemærkes, at myndighederne kun kan gribe

[Skrumsager Skau]

ind over for større både, både med motor, som miljøministeren har sagt, og de kan selvfølgelig ikke gribe ind, hvor bådejeren har strandret, eller hvor han har givet andre lov til at have en båd liggende.

Oprettelse af bådelaav, som er omtalt i bilag I, og som vi kender fra forskellige offentlige strande, er en udmærket løsning for de både, som skal ligge på stranden i længere perioder, men det behøver ingenlunde at gælde generelt, for alle. Disse bådelaav kan så indgå aftaler med de berørte myndigheder til gavn og til sikkerhed for alle parter.

Vi har flere eksempler, bl.a. fra det nord-sjællandske område, hvor skovstyrelsen har kørt en meget restriktiv politik og helst ser alle både fjernet. Det er ganske urimeligt og utilfredsstillende. Der skal være plads til det miljø, bådene giver, og til den aktivitet, som følger af bådene.

Venstre kan derfor ikke tilslutte sig forslaget, men vi vil gerne se på, hvordan det administreres for øjeblikket.

Leif Hermann (SF):

Det er et lidt løjerligt lovforslag, vi står med her, hvis det i givet fald bliver vedtaget, hvad der indtil nu i hvert fald ikke er meget der tyder på. Så er det vistnok første gang, vi vedtager et lovforslag, hvor der ikke forekommer et paragraftegn. Men det er sådan set meget forfriskende, at noget sådant i givet fald skulle kunne lade sig gøre.

Det er også et forslag, der på anden måde er lidt løjerligt ud over formaliteten, og det er afgrænsningen af det bådbegreb, som hr. Dohrmann ikke har foretaget. Faktisk vil det efter forslagets tekst være muligt, hvis det passer Det Forenede Dampskibs-Selskab, at lægge Det Forenede Englandsbåde op på en offentlig strand, sådan som forslaget er formuleret, og det må man nok sige givetvis ikke er meningen med det.

Jeg vil da vælge at se bort fra i hvert fald disse to indvendinger og sige, at uanset dem har fremskridtspartiet med dette forslag peget på et problem, som givetvis vedrører mange mennesker, som har småbåde, og for hvem de meget prætentiose kommunale og kommunalt støttede marinaer – som det hedder på nudansk – hverken samværmæssigt eller økonomisk er nogen løsning.

Det skal være sagt med det samme, at vi ikke kan støtte forslaget, sådan som det foreligger her. For det første fordi det forekommer os rimeligt, at man ikke har en fuldstændig ubegrænset adgang til hvor som helst og når som helst på offentligt ejede strandbredder at lægge sin båd. Det er jo, som det bl.a. er nævnt af miljøministeren, sådan, at bådsejladis ikke bare betyder oplæg på stranden, men det vil være meget vanskeligt at forbyde, at folk parkerer deres påhængsmotorer, fiskegrej, årer osv., materialer til vedligeholdelse og reparation, ved siden af deres både, og derfor vil man meget nemt løbe ind i, at der anbringes skure og den slags ting. Ja vel, vil hr. Dohrmann måske sige, det meste af det er vedligeholdelsesfrie glasfiberbåde, men der er faktisk nogle af os, der synes, at rigtige, gode, gammeldags træbåde er morsomme at pusle med, og det foregår altså ikke særlig hensigtsmæssigt på en åben strandbred.

Samtidig må vi nok konstatere, at mængden af småbåde er stigende og fortsat vil være det. Det er en udmærket ting, men det betyder samtidig en øget belastning.

For det andet er strandbredder jo ikke bare strandbredder. Ved Vesterhavet – hvor man nok ikke skal sejle alt for meget i småbåde – er der måske bredde nok på stranden, mens der i hvert fald deroppe, hvor jeg kommer fra, i Limfjordsområdet, i betydeligt omfang vil være problemer med bådeoplæg.

Løsningen på disse problemer er naturligvis, at man slutter sig sammen i de bådelaav, som hr. Dohrmann har været så venlig at gøre os opmærksom på i bilaget til forslaget, og at man presser på over for de kommunale myndigheder for at få støtte til at etablere småhavne. Det er også sket i betydeligt omfang i Limfjordsområdet, sådan at man både økonomisk og samværmæssigt kan klare sin sejladis og sit sejladissamvær med andre.

Men som sagt var det en pæn tanke, og vi skal da gøre nøjagtig, som de andre partiers ordførere har gjort, nemlig give tilsagn om, at vi i udvalget vil se på, hvorvidt den bekendtgørelse, miljøministeren har udstedt, forvaltes for restriktivt i øjeblikket.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre kan heller ikke støtte det foreliggende forslag, men i øvrigt har jeg været meget glad for det. Dels synes jeg, at

[Lone Dybkjær]

vi har haft en usædvanlig god og humoristisk debat, dels savner jeg tit eksempler, når jeg bliver spurgt, hvor meget debatten i salen overhovedet betyder for et forslags behandling. Så synes jeg tit, jeg har meget svært ved at finde dem. Det er klart nok, at et forslag kan ændre gang, men at det ligefrem er debatten i salen, der ændrer den, synes jeg sjældent vi har eksempler på. For mit vedkommende vil jeg sige, at debatten i salen har modereret min holdning lidt til forslaget, sådan at jeg nu også vil se positivt på det i udvalget.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg tror godt, jeg vil starte med at protestere – jeg ved ikke, om det skal være til formanden eller til præsidiets eller til andre – over, at de sager, som man på forhånd kan se vil være meget tidrøvende og kræve en lang debat og formentlig flere ordførerrunder, altid havner en eller anden sen eftermiddag, hvor pressen er gået hjem, og hvor ordførerne er ved at falde i søvn. Det synes jeg er fuldstændig urimeligt.

Med hensyn til selve indholdet af dette forslag har jeg gjort mig et par overvejelser over, hvad en båd egentlig er, og jeg må sige, at det jo er rigtigt, at en båd faktisk er alt fra isbåde til Oslobåden. Hr. Leif Hermann glemte nemlig, at »Scandinavia« stadig væk er i brug, og den er stor, og den fylder ganske godt, hvad enten vi snakker om Vestkysten, eller vi snakker om Amager strand. Jeg synes virkelig, det kan blive et problem, hvis man får placeret den båd derude, så på sin vis er der noget rigtigt i det lange og meget saglige og meget dygtige indlæg, miljøministeren kom med i starten af denne debat.

På den anden side kan det undre mig lidt, når nu hr. Dohrmann har taget fat i denne bekendtgørelse, som er meget restriktiv, det kan jeg godt se – både må overhovedet ikke anbringes på strandbredden – at han så ikke har taget fat i nogle af de andre væsentlige problemer. Det gælder f.eks. § 3, stk. 1, hvori det hedder, at kortvarigt ophold og badning er tilladt. Det mener jeg i virkeligheden rejser et nok så væsentligt problem. Hvad er kortvarigt ophold og kortvarig badning? Hvad vil det sige, at man godt må trække cykler, barnevogne, kørestole o.lign.? Hvad med alle mulige andre genstande? Må man

ikke trække dem? På sin vis har hr. Dohrmann ret; det er en meget væmmelig og restriktiv bekendtgørelse. Det, jeg undrede mig over, var, om man virkelig også administrerer den på den måde.

Nu kommer jeg en gang imellem på stranden, ikke så tit, jeg kommer også andre steder end på Amager strand, og dér ligger temmelig mange både. Hvis alle de danske borgere, der har deres små joller liggende dér, pludselig bliver bekendtgørelsesovertrædere, så synes jeg virkelig, det er et alvorligt problem, som justitsministeren vitterlig burde inddrages i, for det er selvfølgelig ikke acceptabelt.

Derfor vil VS gå ind i et langt og sagligt udvalgsarbejde for at få afgjort, om det virkelig passer, at man fører en så væmmelig politik, hvor man jager enhver lille jolle væk fra stranden. Det synes vi selvfølgelig heller ikke er rimeligt.

Formanden:

Formanden har ikke set tegn på, at ordførerne er ved at falde i søvn. Jeg giver ordet til ordføreren for forslagsstillerne, hr. Dohrmann.

Dohrmann (FP):

Jeg er jo i den heldige situation, at jeg kan sige tak til næsten samtlige ordførere. Bortset fra ordføreren for det konservative folkeparti var der egentlig bred forståelse for, at den bekendtgørelse, miljøministeren har udsendt, er alt, alt for restriktiv.

Specielt vil jeg gerne sige tak til den socialdemokratiske ordfører, fru Dorte Bennedsen, fordi også hun mente og tydeligt gav udtryk for, at en sådan bekendtgørelse udsender man simpelt hen ikke. Det bringer mig til at sige, at jeg tror, at end ikke en socialdemokratisk minister kunne finde på at udsende en sådan bekendtgørelse med det indhold, den har.

SFs ordfører mente, at der lå en fare i det, hvis der slet ingen restriktioner var, at f.eks. ØK eller andre ville trække deres store skibe op på strandbredden. Nu er SF i den heldige situation at have en sømand i deres gruppe, og jeg er helt sikker på, at han gerne forklarer SFs folketingsgruppe, at sådan behandler man altså ikke større skibe. Det er de simpelt hen for kostbare til.

[Dohrmann]

Dem, jeg mener at ministerens bekendtgørelse først og fremmest rammer, er de folk, som har en mindre båd, en lille robåd. Det kan være et par knægte, det kan være en arbejder, der har sin båd liggende nede ved stranden, og som gerne vil sejle ud, når det er fyraften. Det er dem, ministeren rammer med sin bekendtgørelse.

Begrundelsen for, at vi har fremsat dette forslag, er punkt 1: at gøre det lettere at være dansker, og punkt 2: endnu en gang at afsløre, at selv om regeringen bryster sig af, at den vil have afskaffet en hel masse bureaukrati, at den vil have afskaffet en hel masse papirarbejde, så sker der præcis det modsatte: der flyder en strid strøm af bekendtgørelser og cirkulærer og lignende ud fra regeringskontorerne. Derfor synes jeg, det er på tide, at i hvert fald et enkelt punkt bliver afsløret over for offentligheden.

Med hensyn til den bekendtgørelse, miljøministeren har udsendt 19. november 1983, kunne jeg måske have forstået det, indtil jeg hørte ordførerne her, hvis det var fru Margrete Auken eller en eller anden, der havde sat sine initialer under, men der står min sandten »Christian Christensen«, og hr. Chr. Christensen er jo miljøminister i den regering, der sidder nu.

Det er simpelt hen under lavmålet, at man præsterer et sådant stykke. Ministeren kunne, da han kom herop, have sagt, at det var en bekendtgørelse, der simpelt hen var smuttet ud, som han bare havde sat sit navnetræk under uden at have set indholdet af. Det er uanstændigt. Som der står i bemærkningerne, har det gennem alle årene, gennem hele historien været en naturlig ret, at danskere havde deres både liggende på stranden. Jeg synes da, det er vældig positivt, at offentligheden har adgang til samtlige strande, både de privatejede og selvfølgelig de offentlige, men at indføre den slags restriktioner, tilmed gennemført af en såkaldt borgerlig minister, er under lavmålet.

Vi har desværre ingen plads i udvalget, men jeg ved, vi vil blive indkaldt til møderne, og jeg håber så sandelig, at mange af de pæne bemærkninger, der er kommet heroppefra, bliver fulgt op i udvalget, således at man får ministeren til at ændre den bekendtgørelse, han har udsendt. Som sagt vil det først og fremmest gavne dem, vi populært

kalder de små i samfundet. Det ligner ikke noget at gøre alle folk kriminelle.

Jeg glæder mig til, når ministeren kommer herop, at han giver en forklaring på, hvad »i kortere tid« dækker. Jeg vil som sagt gerne have at vide, om det er en time, om det er en dag, om det er en uge, om det er en måned, eller hvad det er, for folk kan jo ryge ind i noget forfærdelig noget.

Lige en ting mere. Ministeren nævner, at det er kutyme, at skovstyrelsen opkræver et mindre beløb for at give folk tilladelse til at have deres båd liggende på en offentlig strand. Det hører heller ingen steder hjemme. Offentligt ejede strande er offentligt ejede strande, og det skal ingen betale for.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Det var ellers en interessant debat om dette lovforslag, vi havde her i begyndelsen. De bemærkninger, der faldt her til sidst, kastede et skær over vores arbejde for at sikre folk adgang til strandene, som jeg ikke bryder mig om. Der kom også fra fru Dorte Bennedsens side udtryk som »formynderiske« og »restriktive« bestemmelser. Må jeg sige, at der ikke er sluppet noget ud, som jeg har skrevet under på, som jeg ikke nøje ved hvad er.

Jeg kan levende forestille mig – hvad andre her i salen åbenbart også kan – hvad der vil ske, hvis der blev fri adgang til oplæg af både på strandene, også af motorbåde. Med den fantastiske udvikling, der er sket i antallet af motorbåde og både med påhængsmotorer, er der næppe tvivl om, at de bådejere, som har råd til at erhverve sig en båd med motor, kan få et eldorado, men de mennesker, der ikke har råd til det, og som gerne vil nyde naturen ved vores strande, vil få et liv, der hurtigt vil blive så ubehageligt, at de ikke kommer der. Det er det, vi vil forsøge om vi kan undgå.

Må jeg sige med hensyn til en båd eller to eller tre, at der ikke er noget i vejen for, at man kan have en båd uden motor liggende i kortere tid, og jeg går ud fra, at hr. Dohrmann selv har vurderet udtrykket »i kortere tid«, når man omtaler forskellige andre aktiviteter ved strandene.

Jeg skal ikke skjule, at hvis man lægger sin båd i en havn, må man naturligvis betale derfor. Hvis man lægger en båd i de områ-

[Miljøministeren]

der, hvor skovstyrelsen har givet tilladelse til det under betryggende forhold, er det vel naturligt, at man også dér afholder udgifterne, så det ikke skal være det offentlige, der bærer dem.

Jeg håber, at vi i udvalget kan få drøftet spørgsmålet, om bekendtgørelsen virker efter sin hensigt, positivt, eller om der i bekendtgørelsen skulle være nogle bestemmelser, som kunne have skær af at være formynderiske, og hvor man måske kunne kigge nærmere på sagen.

Dorte Bennedsen (S):

Jeg ved godt, at det ikke er populært at forlænge debatten på dette tidspunkt af dagen; det var mere ministerens sidste ord, der kunne give anledning til misforståelser.

Ministeren taler meget om både med motor. Det er ikke det, vi andre har talt om. Vi har talt om den situation med nogle småjoller, som er placeret på vore strande. Så siger ministeren: det er tilladt »i kortere tid«. Det plejer på disse områder at blive defineret som forholdsvis få timer. Man må tage ophold i en kortere periode, når man bader osv. »I kortere tid« plejer ikke at være f.eks. en nat, endside en sommerferie over, hvad der her kunne være behov for.

Når jeg tager ordet nu, så er det for at undgå enhver misforståelse midt i al vores, skal vi sige lidt hyggelige pjank. Socialdemokratiet er ikke tilhænger af, at vores strande bliver fyldt op med joller, således at det er til gene for den egentlige brug af stranden, nemlig færdsel på den og badning fra den. Det være sagt meget klart.

Omvendt kan vi ikke gå ud og forklare folk – det ejer vi altså ikke evnerne til – at 5–7 mennesker, der på en kilometer strand, der i øvrigt er rimeligt bred, har nogle både liggende, ikke må have det, det er forbudt. Som ministeren sagde før til mig, må man jo fjerne dem. Ja, hvis der på den pågældende strand er en 30 m høj skrænt, så er det sin sag at få fjernet båden efter en uges forløb.

Det er derfor jeg siger, at der ikke må være forbud mod at bruge sin sunde fornuft. Den intention, at strandene skal være til at færdes på og bade fra, er vi enige i, men det formål kan masser af steder i landet godt opfyldes, selv om der er tilladelse til bådeop-

læg. Det synes jeg vi skal se nærmere på i udvalget.

Dohrmann (FP):

Ja, det er jo en meget nem måde at slippe uden om det hele og uden om at svare at sige: det kan Dohrmann selv definere.

Jeg tænker selvfølgelig på den mand, der har en lille båd og benytter den en time om dagen, måske to. Han trækker den op på strandbredden og lader den ligge der til næste dag, hvor han måske skal ud at sejle. Handler han i strid med ministerens bekendtgørelse, eller gør han ikke? Det er den slags ting, først og fremmest ministre må gøre op med sig selv, inden de udsender f.eks. en bekendtgørelse.

Derfor synes jeg, det er meget væsentligt, at ministeren svarer på, om en bådejer, der benytter sin båd en time om dagen, må have den liggende på strandbredden. Skal han have en speciel tilladelse til det? Jeg er sikker på, at der findes i titusindvis af bådejere, der ikke er klar over, at ministeren har udsendt denne bekendtgørelse, og som derved helt uden at ville det kommer i strid med gældende regler.

Ministeren sagde i øvrigt noget, der var helt forkert, da han forsøgte ligesom at dreje det derhen, at det er helt meningsløst, at de, der har de dyre både, skal lægge beslag på strandbredden. Det er det rene vrøvl, og det ved ministeren også godt. De, der har dyre både, lægger dem i hvert fald ikke på strandbredden. De skal nok sørge for at få dem ind i en eller anden havn. Det er ikke dem, der drejer sig om, og det er ikke dem, ministeren rammer. Dem, ministeren slår oven i hovedet, er dem, der har de små både.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til miljø- og planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Ny stedf.: Houe (KF).

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 30. januar 1985, kl. 13.00.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Nordisk Råd (29/1 85):

Mødet hævet kl. 18.44

Udtræder: Elisabeth Krog (KF)